

בבית המשפט העליון

בע"מ 20/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד (השופט צ' ויצמן) מיום 21.11.2017 ברמ"ש 15780-
11-17

בשם המבקש: פרופ' דב פרימר, עו"ד; עו"ד נועם גלזר

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט צ' ויצמן) מיום 21.11.2017 ברמ"ש 15780-11-17, במסגרתה נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש על החלטתו של בית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה (השופטת ע' בן דב ג'וליאן) מיום 8.10.2017 בתמ"ש 31938-02-16, בה נדחתה בקשת המבקש לסלק על הסף את תביעת המזונות שהגישה נגדו המשיבה.

2. הצדדים נישאו זה לזה כדת משה וישראל ביום 14.6.1992. עסקינן בנישואים שניים לכל אחד מן הצדדים, כאשר כיום המשיבה היא כבת 82 והמבקש כבן 91. במהלך חייהם המשותפים בישראל התגוררו הצדדים בבית מגורים בהרצליה פיתוח הרשום על שם שני בניו של המבקש (להלן: הבית בהרצליה). בשנת 2003 השניים נפרדו. המבקש עבר להתגורר בארה"ב, ואילו המשיבה נשארה לגור בבית בהרצליה.

3. בשנת 2004 הגישה המשיבה כנגד המבקש תביעה לפסיקת מזונותיה (תמ"ש 3040/04). במסגרת תביעה זו, חתמו הצדדים ביום 14.7.2004 על הסכם פשרה שאושר

וקיבל תוקף של פסק דין (להלן: הסכם הפשרה). בין השאר, הוסכם כדלקמן: הצדדים יתגרשו כדת משה וישראל, הזכויות בבית בהרצליה יעברו על שם המשיבה, וכן כי הוראות הסכם הפשרה מסלקות סופית את תביעותיהם ההדדיות בארץ ובחו"ל. אין חולק כי הצדדים לא פעלו בהתאם להסכם הפשרה, שכן הצדדים לא התגרשו כדת משה וישראל, והזכויות בבית בהרצליה לא הועברו על שם המשיבה.

4. במרץ 2005 חתמו הצדדים על מסמך תוספת להסכם הפשרה אשר לא הוגש לאישור בית המשפט. הוסכם, בין היתר, כי ישולם למשיבה סך של 1.5 מיליון דולר, כאשר תשלום זה הועבר לידיה בפועל.

5. בהמשך, כחלק מתביעות שונות שהגישו הצדדים לאורך השנים, הגישה המשיבה תביעת מזונות נגד המבקש לבית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה (תמ"ש 31938-02-16). ביום 31.11.2016 המבקש הגיש בקשה לסילוק על הסף של תביעה זו. בבקשתו טען המבקש להעדר עילה משני נימוקים עיקריים: האחד, כי לא קיימת כל עילה לתביעת מזונות, הואיל וחיוב המזונות מצד הדין העברי מתקיים אך ורק "כל עוד היא עמו", ובענייננו הצדדים אינם חיים יחד החל מהמועד בו הסכימו להתגרש בשנת 2004; השני, כי קיים מעשה בית דין העולה מתוך הסכם הפשרה, הואיל והוא מהווה סילוק סופי של כל תביעות הצדדים בארץ ובארה"ב.

6. ביום 8.10.2017 דחה בית המשפט לענייני משפחה את בקשת המבקש, בקבעו כי טענותיו מצריכות בירור עובדתי, וכי יש לאפשר למשיבה להוכיח את עילת תביעתה. כן נדחתה טענת המבקש באשר לקיומו של מעשה בית דין, הואיל ואין חולק כי הסכם הפשרה לא קיים.

7. על החלטה זו הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בית המשפט דחה את הבקשה בקבעו כי בבחינת חובת הבעל לשאת במזונות אשתו על אף פירודם הממושך, מוטלת על בית המשפט עבודה קפדנית של בחינת כלל העובדות והטענות שיובאו בפניו. משכך, אין מקום לדחות את תביעת המזונות על הסף בטרם בחינת כלל טענות המשיבה באשר לתביעת המזונות ולאי קיום הסכם הפשרה.

8. כעת מונחת לפני בקשה לרשות ערעור שהגיש המבקש על החלטתו של בית המשפט המחוזי, אשר מהווה למעשה חזרה על הטענות שהועלו על ידו ונדחו בערכאות דלמטה. בבקשה חזר וטען המבקש כי המשיבה לא צלחה את דרישת הסף

להגשת תביעת המזונות, הואיל והיא אינה מעוניינת בשלום בית והצדדים חיים בפירוד ממושך, וכן כי הסכם הפשרה מהווה מעשה בית דין.

9. לאחר עיון בבקשה ובפסקי הדין דלמטה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

במקרים בהם בית המשפט דוחה בקשה לסילוק על הסף, ומורה על בירור התובענה לגופה, הרי שיש לסווג את החלטתו כהחלטת ביניים המורה על המשך בירור התובענה. בהחלטות כגון דא אין בית המשפט הדין בערעור נוטה להתערב, ובמיוחד לא ב"גלגול שלישי" (רע"א 5310/10 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' רחמים, פסקה 12 (10.10.2010)); רע"א 386/10 עזבון המנוח שלמה נקיבלי ז"ל נ' עזבון המנוח נאיף אסד פדול ז"ל, פסקה 4 (2010.3.4)). משעה שבירור הסוגיה טרם מוצה, אין לקבל בשלב זה את טענות המבקש כי המשיבה לא עמדה בדרישת הסף לחיובו במזונותיה, וכי הסכם הפשרה מהווה מעשה בית דין. שאלות אלו תתבררנה בגדרו של ההליך ופסק הדין שינתן בגדרו, ובמידת הצורך בפסק הדין בערעור, ככל שיוגש.

נוכח האמור, הבקשה אינה מגלה עילה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" - רשות אשר לא תינתן אלא במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית שהשלכותיה חורגות מעניינם הפרטני של הצדדים להליך (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עניינה של הבקשה נטוע כולו בנסיבות העובדתיות הקונקרטיות לקשורות לסכסוך בין המבקש למשיבה, והיא אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות כללית.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובת המשיבה, לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ג' בניסן התשע"ח (19.3.2018).

ש ו פ ט